

- [Osijek](#)
- [Regija](#)
- [Hrvatska](#)
- [Crna kronika](#)
- [Ekonomija](#)
- [Sport](#)
- [Magazin](#)
-

[Cjenik posmrtnih oglasa](#)

- Sve rubrike
 - **Dnevne rubrike**
 - [Hrvatska](#)
 - [Osijek](#)
 - [Regija](#)
 - [Kultura](#)
 - [Sport](#)
 - [Crna kronika](#)
 - [Mozaik](#)
 - [Ekonomija](#)
 - [Svijet](#)
 - **Tjedne rubrike**
 - [Magazin](#)
 - [Auto Glas](#)
 - [TV Obzor](#)
 - [Dome slatki dome](#)
 - [Zdravlje](#)
 - [Gastro](#)
 - [Tehno](#)
 - [Učionica](#)
 - **Ostalo**
 - [Kolumne](#)
 - [Slavonska burza](#)
 - [Ankete](#)
 - [Teme](#)
 - [Pretraga](#)
 - [Arhiva](#)
 - [Galerije](#)

Matija Rimčević se započeo baviti stručnjake i
Najnovija Rimčeva investicija





STEVICA KUHARSKI:

Budućnost prometa je u robotima i autonomnim vozilima



GRADONAČELNIK SVETE NEDELJE:

Uvodimo VR i proširenu stvarnost u gradove



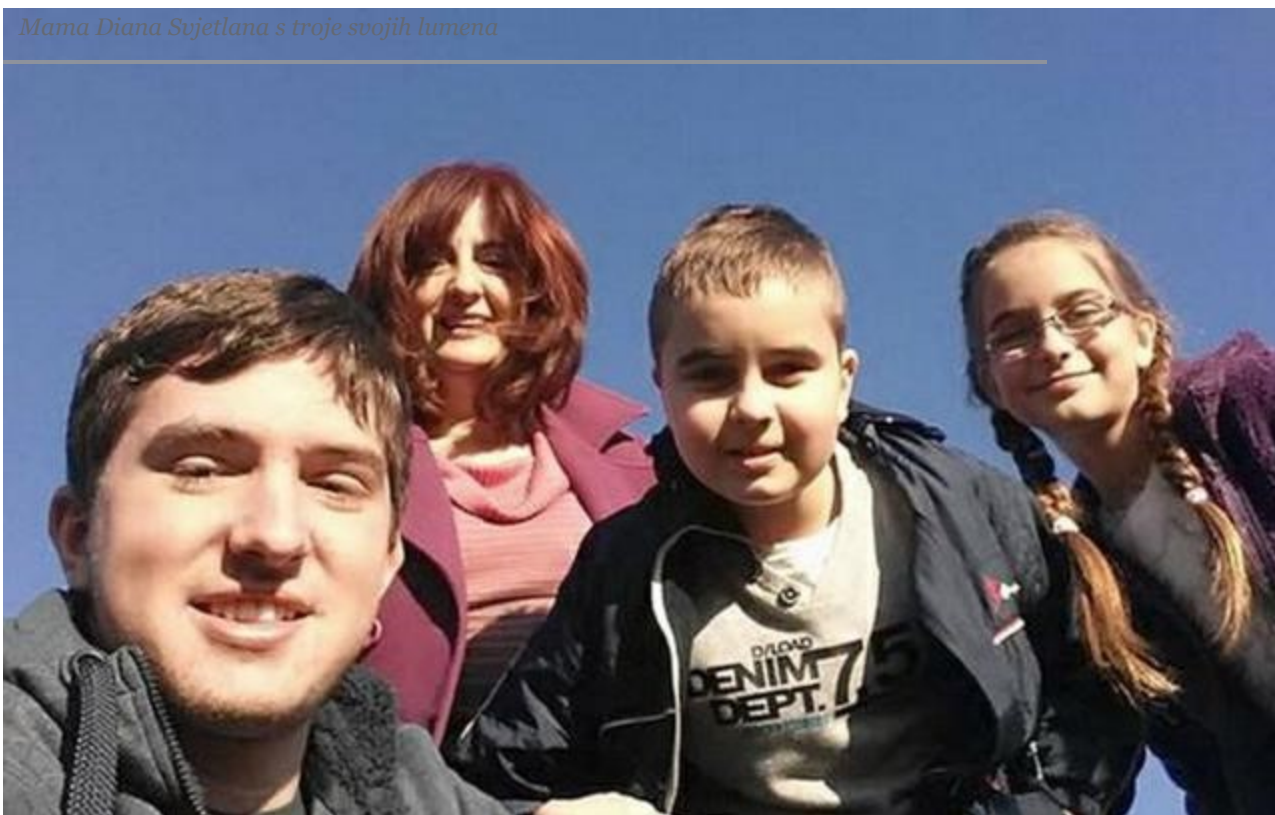
BAZZAR.HR:

Sljedeći korak u našem web shopu je automatska dostava

NADARENI – ZABORAVLJENI: OBITELJ LENDVAJ IZ POPOVAČE

Puna kuća genijalaca

Mama Diana Svjetlana s troje svojih lumena



Objavljeno 10. kolovoza, 2020.

Podijeli 20

S darovitom djecom bi trebalo raditi još od vrtićke dobi, ali kod nas se na žalost svi izjednačavaju i trpaju u neakave kućice po svojoj dobi umjesto po svojim interesima i sposobnostima.

Vezani članci

NADARENI – ZABORA VLJENI: ULOGA OBITELJI U RAZVOJU DAROVITOG DJETETA

[Uma Gradac: s dvije godine je čitala, sa šest izdala prvu knjigu](#)

Oni su obitelj genijalaca. Tata **Vlado LENDVAJ** na prvom testiranju, koje je devedesetih godina Mensa organizirala u Hrvatskoj postao je njezinim članom. A kako se kaže, jabuka ne pada daleko od stabla, tako su i njegova djeca od njega naslijedila, kako se to lijepo kaže, darovitost iza koje se krije natprosječno visok IQ.

Vilim (21), Dorijan (16) i Dora (15) matematički i informatički su lumeni na svjetskoj razini, a obitelj teško može zbrojiti koliko su nagrada i medalja osvojili na raznim natjecanjima, od županijskih, državnih, europskih, svjetskih pa do matematičkih, informatičkih, prirodoslovnih i robotičkih olimpijada.



- Dorijan ima najmanje dvadesetak međunarodnih medalja, a hrvatskih makar pedesetak. Dora nema toliko, ali recimo ima trostruki izravan upis u Petnaestu gimnaziju zbog prvog, drugog i trećeg mjesta na državnim natjecanjima u programiranju. Da su ove godine bila natjecanja ostvarila bi i četverostruki jer je sredinom srpnja bila druga od svoje generacije na hrvatskoj logo olimpijadi koju je Hrvatski savez informatičara organizirao za sve učenike koji su ostvarili plasman na državno natjecanje, ali na kojem nisu sudjelovali jer je Agencija bila nesposobna u ovim uvjetima odraditi ta natjecanja. I prvo su se odrekli upravo te najbolje i najvrijednije djece.

Sa svima drugima su se bavili, a ovima najvrijednijima su rekli – vama jednostavno sve otkazujemo – ljuti se Vlado Lendvaj. Najstariji Vilim, koji je završio drugu godinu FER-a, bio je na informatičkim i prirodoslovnim olimpijadama.

- Prirodoslovna olimpijada je natjecanje gdje rješavaju zadatke iz fizike, kemije i biologije... To je u anglosaksonskom obrazovnom sustavu zajedno... I bio je državni prvak iz fizike, pored

informatike, drugi iz kemije... On je trebao prvi probijati led i otvarati put, a Dorijan je onda išao već poznatim putem. A s Vilimom smo učili što sve od natjecanja postoji, saznavali čega ima. Dorijan je došao na sve posloženo, ali i on se sam angažirao i iako mu je stariji brat uzor, nikada nije tražio neke recepte...

Dorijan uvijek sve radi na neki svoj način. Bili su zajedno na mnogo natjecanja Zagrebačkog računalnog saveza i njima je bilo malo čudno kako Dorijan toliko mladi od ostalih postiže rezultate koji su jako bliski Vilimovima pa su pregledavali njihove kodove - kodovi su bili totalno bez ikakve veze jedni s drugima pri čemu su Vilimovi bili, recimo relativno standardni, a u Dorijanovim kodovima nisu uspjeli shvatiti što je on, kako i zašto zamislio i zbog čega to funkcionira, ali kad provuku kroz skenere daje točne rezultate – prepričava Vlado Lendvaj.

(Vilim i Dorijan u Bugarskoj na međunarodnom programerskom natjecanju CodeIT)

UZOR STARIJI BRAT

Stariji brat Vilim od malena je bio uzor pet godina mlađem Dorijanu, ali i Dori, najmlađoj članici obitelji Lendvaj. Darovitost svoje djece Vlado Lendvaj i supruga mu **Diana Svjetlana Lendvaj** otkrili su u njihovoj ranoj dobi.

- Kad je Vilim bio pred polazak u osnovnu školu kupili smo mu nekoliko hrvatskih edukativnih igrica „Sunčica u prirodi“, „Sunčica u slovima“, „Sunčica u brojevima“ i on se s njima igrao na kompjuteru i rješavao zadatke.

Dorijan je tada imao dvije godine i gledao što Vilim radi. Kad se Vilim maknuo od kompjutera Dorijan se popeo na stolac i uzeo miša i krenuo igrati ono što je vidio da Vilim igra bez da ga je itko učio što je tipkovnica, miš i ostalo i sve mu je super išlo. U nekim igricama je bio bolji od Vilima – kaže Vlado, naglašavajući da nisu ništa posebno radili s djecom niti ih pripremali za natjecanja.





(Dorijan dobiva nagradu Najmlađi najboljić 2012. godine)

- **Mi smo kao i svi dobri roditelji davali razne edukativne igrice i cilj nam je bio da se igraju, zabave i tek onda nešto nauče, da kroz igru razvijaju svoje znanje i mogućnosti** – objašnjava Vlado, poručujući svim roditeljima koji imaju darovito dijete da je važno prepoznati ga u ranoj dobi i u skladu s njegovim mogućnostima osigurati mu razvoj, učenje, natjecanja...

Vilimu je, tvrdi, u osnovnoj školi bilo „super“.

- **Imao sam dvije skupine vršnjaka: one s kojima sam bio od prvog razreda, i one koji su nam se priključili u petom razredu. S prvima sam se super slagao, dok ove druge nije bilo briga za školu. Brže sam učio i bio sam ispred svih njih i to je svima bilo jasno, ali oni mi nisu zavidjeli i ja ih nisam omalovažavao, bili smo u dobrim odnosima. Kolege su me prihvaćale, a družili smo se u školi, na rođendanima i u Robotičko informatičkom klubu Popovača, te ponajviše na informatičkim kampovima. U Petnaestoj gimnaziji je definitivno atmosfera bila na posve drugačijem nivou, s puno većim fokusom na znanje i meni je to odgovaralo** – komentira Vilim svoje školsko razdoblje.

Namjerava otići u inozemstvo, ali još uvijek nema konkretan plan kamo, možda u Google, dodaje.



(Dorijan na povratku iz Grčke 2018. sa srebrnom matematičkom medaljom)

Dorijan, učenik Petnaeste gimnazije ne sjeća se vremena kad je počeo s igricama, zaboravio je i svoja prva natjecanja u drugom razredu osnovne škole, ali je upamtio da je bio malo drugačiji, da je brže učio od svojih ostalih vršnjaka i da je znao mnogo toga što su oni tek trebali naučiti. Dorijan će na jesen upisati treći razred, ali još uvijek nije odlučio što će studirati. Dvojba je FER ili PMF, ali mu je, trenutno, bliži PMF, odnosno inženjerski smjer matematike.

Na pitanje planira li otići vani – iskreno odgovara – ne znam, ne razmišljam još o tome. A tata Vlado dodaje:

- To je njemu još sve daleko, živi od danas do sutra. Vilim je priznao da smo ih previše razmazili, odradimo im sve što treba, kompletnu logistiku, a njihovo je da uče i razvijaju se.

PRVA DJEVOJKA PRVAK U PROGRAMIRANJU

Najmlađa u darovitoj obitelji Lendvaj, petnaestogodišnja Dora je prva djevojka koja je postala državna prvakinja u programiranju.

- Kao dijete sam često gledala televiziju i igrala igrice na maminom Facebooku. Išlo mi je dobro, a starija braća su bila uzor – priča Dora, a tata dodaje:

- Jako joj se svidjelo ići na programe i kampus jer su tamo bile i druge djevojčice koje su zanimale iste stvari kao i nju, imale su slična znanja i planove, zabavljale su se i družile, a natjecanja su im bila usput, rješavale su ih „lijevom rukom“.



(Dorijan i Dora - tri prva mjesta na državnom i jedno drugo)

Dora je također krenula putevima starije braće – upisala je Petnaestu gimnaziju, i dalje igra igrice, druži se s prijateljicama, ne zna što će studirati, ali od jeseni, kao i starija joj braća, svoje će život osim u Popovači, gdje je do sada živjela, morati organizirati i u Zagrebu, u učeničkom domu.

- **Upravo se dogovara s prijateljicama s natjecanja da pokušaju doći u isti razred i u isti učenički dom kako bi im bilo lakše** – dobacuje tata Vlado, a Dora se samostalnog života u Zagrebu ne boji.

- **Nije me strah, bila sam već na kampovima bez roditelja, bila sam dosta na putovanjima bez njih, obišla sam nekoliko europskih zemalja i naučila sam biti samostalna** – tvrdi Dora, a tata ponosno zaključuje:

- **Najsamostalnija je od naše djece.**



(Zlato na ACSL 2019. godine)

Na pitanje je li teško s darovitom djecom, Vlado odgovara da nije ni teže ni lakše nego s prosječnom, već da je samo drugačije.

- Svako dijete je izazov za sebe i sa svakim se treba puno raditi i kao što mnogi kažu, svako dijete ima potencijal da bude genijalac, samo eto, na žalost naš školski sustav je takav da to uopće ne potiče. S darovitom djecom bi trebalo raditi još od vrtićke dobi ali kod nas se na žalost svi izjednačavaju i trpaju u nekakve kućice po svojoj dobi umjesto po svojim interesima i sposobnostima. Interesi i sposobnosti su ono što bi trebalo određivati to, što će im društvo pružati, a ne njihova kronološka dob – naglašava.

Smatra da je čitav obrazovni sustav neprilagođen djetetu, ne samo darovitom, nego djetetu uopće...

- Kod darovitih to možda više dolazi do izražaja jer se ostalima ipak nekako pomogne i njima je relativno lakše nešto napraviti ovako neprilagođenom sustavu... S darovitom djecom sustav jednostavno ne zna što će, što napraviti – tvrdi Vlado Lendvaj spominjući da bi možda trebalo razmisliti o njemačkom ili američkom modelu gdje su djeca podijeljena u grupe prema interesima i sposobnostima.

- Ne postoje razredi u klasičnom smislu nego su u skupinama i odabiru ono što ih zanima i čemu se žele posvetiti. Ovako kad su pomiješani nitko ne dobije ono što mu treba. Najboljima je većinu vremena dosadno, najslabiji većinu vremena ništa ne razumiju, a prosječni opet izgube hrpu vremena jer povremeno nastavnici da onima najboljima naprednije zadatke, ali i onima najslabijima njima prilagođene. Svi trebaju ulagati trud, a nitko ne dobije maksimum – objašnjava.

Upozorava da bi društvo više trebalo ulagati u darovite, da pojedine zemlje vrbuju darovitu djecu iz drugih zemalja, nastojeći ih stipendijama i dobrim radnim mjestima privući k sebi već u vrijeme kad završavaju srednju školu ili upisuju fakultet.

- Vilimu su čak iz Poljske nudili stipendiju i studij na njihovim fakultetima jer su ga uočili na programerskim natjecanjima, a njihova sveučilišta se trude upravo na tim natjecanjima ostvariti što bolje rezultate. Ovdje u Hrvatskoj nikoga nije briga, nema ponuda fakulteta, nema stipendija. Jedini izuzetak je zagrebačka Petnaesta gimnazija koja se zaista trudi oko darovite djece – zaključuje Lendvaj.



(Doha, Katar 2020. godina - Dorijan osvaja srebrnu medalju na Međunarodnoj prirodoslovnoj olimpijadi)

Dodaje da Hrvatska ima sjajnih nastavnika koji su sa svojim **"učenicima postigli čuda u ovako nemogućim uvjetima, ali u sustavu kakav je ne mogu doći do izražaja"**.

Unatoč svim poteškoćama s kojima su se kao obitelj s darovitom djecom susretali, sretni su i veseli se svakom novom uspjehu, pa tako i tome što je Dorijan u četveročlanjoj reprezentaciji Hrvatske koja će nastupiti na 27. srednjeeuropskoj informatičkoj olimpijadi (CEOI 2020) i 32. međunarodnoj informatičkoj olimpijadi (IOI 2020). I ne samo nastupiti već se vratiti i s medaljama oko vrata. Kao i do sada.

Piše: **Irena KUSTURA ROSANDIĆ**

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije.

Matije Rimac i njegovo znanje pastio stručnjake i
Najnovija Rimčeva investicija

OTVORI

Za Mensu ima vremena

Iako je Vlado Lendvaj član Mense od prvog testiranja koje je organizirano u Hrvatskoj, svoju djecu ipak na testiranje nikada nije odveo.

- Vilim je otišao sam kad je upisao fakultet, sam je vidio da to može i rekao je – idem vidjeti i ja... da vidim tu brojku. Dvoje mlađih se još nije testiralo jer ih mičemo od toga... Testirat će se ako budu željeli kad odrastu – kaže Vlado Lendvaj.

"Dora je normalna"

Kad je Vilim bio u petom razredu, a Dorijan u prvom, Dora je bila u vrtiću. Jednog dana Vilim je sa svojim društvom iz razreda susreo brata Dorijana na školskom hodniku. Zastao je i kazao prijateljima – ovo je moj brat Dorijan, ja sam genijalac, on je polugenijalac... Imamo još i sestru Doru, ona je normalna.

No Dori ipak nije trebalo puno vremena da najstarijem bratu pokaže da, ipak nije u pravu.

